

Regionalna Izba Obrachunkowa w Poznaniu

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań

tel.: 61 85 95 710; fax: 61 85 31 332; e-mail: poznan@rio.gov.pl

adres do korespondencji: skrytka pocztowa nr 223; 60-967 Poznań 9

Poznań, dnia 10 listopada 2022 r.

WA-0280/72/2022

Zarząd Powiatu
Nowotomyskiego

W związku z pismem z dnia 4 października 2022 r. (doręczonym w dniu 13 października 2022 r.), dotyczącym wskazania podstawy prawnej umorzenia niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym, Regionalna Izba Obrachunkowa w Poznaniu wyjaśnia, co następuje.

Zgodnie z art. 13 pkt 11 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1668) do zadań regionalnych izb obrachunkowych należy udzielanie wyjaśnień w sprawach dotyczących stosowania przepisów o finansach publicznych. Realizacja tego zadania przez izbę nie obejmuje jednak udzielania pomocy prawnej jednostkom samorządu terytorialnego poprzez poszukiwanie rozwiązań prawnych (i przepisów prawa) w konkretnych okolicznościach przedstawianych (m.in.) przez jednostkę samorządu terytorialnego.

W związku z powyższym Regionalna Izba Obrachunkowa w Poznaniu odniesie się do przepisów wskazanych przez wnioskodawcę, które zdaniem wnioskodawcy mają zastosowanie w przedstawionej sprawie, tj. art. 67 ust. 1 w zw. z art. 60 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.) oraz art. 67d § 1 pkt 4 oraz § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 1540, z późn. zm.) jako podstawy prawnej umorzenia niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym, na które składają się opłaty z tytułu kosztów usunięcia pojazdu z drogi i przechowywania na parkingu strzeżonym, nałożone na właściciela pojazdu w trybie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 450, z późn. zm.), zmarłego w toku postępowania egzekucyjnego w administracji zmierzającego do wyegzekwowania tych opłat.

Przepisy te stanowią, że:

- środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym są w szczególności następujące dochody budżetu państwa, dochody

- budżetu jednostki samorządu terytorialnego albo przychody państwowych funduszy celowych: dochody pobierane przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw – art. 60 pkt 7 ustawy o finansach publicznych,
- do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000) i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa – art. 67 ust. 1 ustawy o finansach publicznych,
 - organ podatkowy może z urzędu udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3, jeżeli: podatnik zmarł, nie pozostawiając żadnego majątku lub pozostawił ruchomości niepodlegające egzekucji na podstawie odrębnych przepisów albo pozostawił przedmioty codziennego użytku domowego, których łączna wartość nie przekracza kwoty 5000 zł, i jednocześnie brak jest spadkobierców innych niż Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego oraz nie ma możliwości orzeczenia odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej – art. 67d § 1 pkt 4 ustawy Ordynacja podatkowa (bo najpewniej o ten przepis chodziło wnioskodawcy, a nie o przepis art. 64d § 1 pkt 4 ustawy Ordynacja podatkowa – ustawa ta nie zawiera takiej jednostki redakcyjnej, a art. 64 tej ustawy dotyczy instytucji potrącenia),
 - w przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 3 i 4, decyzję umarzającą zaległość podatkową pozostawia się w aktach sprawy – art. 67d § 2 ustawy Ordynacja podatkowa.

Dodać jeszcze należy, że z pisma wnioskodawcy wynika, że zwrócił się on o wyjaśnienia dotyczące opłat wynikających z art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym nałożonych na właściciela pojazdu za usunięcie pojazdu z drogi i za przechowywanie odholowanego pojazdu na parkingu strzeżonym.

Z uwagi na tak określony przedmiot zapytania wskazać należy, że przepis art. 130a ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym określa przypadki, w których obligatoryjnie (art. 130a ust. 1) albo fakultatywnie (art. 130a ust. 2) pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela pojazdu. „Pojazd usunięty z drogi w przypadkach określonych w ust. 1-2 (...) umieszcza się na wyznaczonym przez starostę parkingu strzeżonym do czasu uiszczenia opłaty za jego usunięcie i parkowanie, z uwzględnieniem ust. 7” – tak stanowił przepis art. 130a ust. 5c powołanej ustawy w dacie wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny (sygn. akt K 6/17), tj. 05.12.2018 r. Zgodnie z obowiązującym w tym czasie przepisem art. 130a ust. 7 pkt 1 powołanej ustawy „wydanie pojazdu następuje po okazaniu: dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 5c”.

W powołanym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny uznał, że:

„1) art. 130a ust. 5c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990) w zakresie, w jakim przewiduje, że pojazd usunięty z drogi w przypadkach określonych w art. 130a ust. 1 i 2 ustawy - Prawo o ruchu drogowym pozostaje na parkingu strzeżonym wyznaczonym przez starostę do czasu uiszczenia opłaty za jego usunięcie i parkowanie,

2) art. 130a ust. 7 pkt 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym - są niezgodne z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Trybunał Konstytucyjny postanowił „odroczyć utratę mocy obowiązującej art. 130a ust. 5c u.p. r.d. w zakresie wskazanym w sentencji niniejszego wyroku oraz art. 130a ust. 7 pkt 1 u.p. r.d., o dziewięć miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw” (tj. od 12.12.2018 r.).

W świetle obecnie obowiązujących przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym wysokość opłaty, o której mowa w art. 130a ust. 5c tej ustawy, ustala, corocznie, rada powiatu w drodze uchwały (biorąc między innymi pod uwagę koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu) – art. 130a ust. 6. Opłaty te stanowią dochód własny powiatu (art. 130a ust. 6e), a usuwanie pojazdów oraz prowadzenie parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych w przypadkach, o których mowa w art. 130a ust. 1-2 powołanej ustawy, należy do zadań własnych powiatu. Starosta realizuje te zadania przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych lub powierza ich wykonywanie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych (art. 130a ust. 5f).

W powołanym orzeczeniu TK wskazał, że „w odniesieniu do całej regulacji przewidzianej w art. 130a u.p. r.d. należy wyodrębnić trzy cele bardziej szczegółowe: pierwszy to likwidacja zagrożeń stwarzanych przez pojazdy, których posiadacze naruszają przepisy o ruchu drogowym - ten cel realizuje przede wszystkim art. 130a ust. 1 i 2 u.p. r.d.; drugi to skuteczne wykonywanie zadań, o których mowa w art. 130a ust. 5f w związku z ust. 1 i 2 u.p. r.d., czemu ma służyć m.in. zastosowanie "uproszczonej" procedury egzekwowania opłaty za usunięcie i parkowanie pojazdu - ten cel realizuje zakwestionowana regulacja, tj. art. 130a ust. 5c i ust. 7 pkt 1 u.p. r.d.; trzeci to prewencyjne działanie (zapobieganie potencjalnym naruszeniom przepisów ruchu drogowego), chociaż w tym zakresie zasadniczą rolę odgrywają przepisy ustawy z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2018 r. poz. 618, z późn. zm.; dalej: kodeks wykroczeń; zob. np. art. 86, art. 90-92, art. 97).

TK wskazał przy tym, że „uproszczona procedura "egzekwowania" opłaty za usunięcie i parkowanie pojazdu nie wymaga wydawania decyzji administracyjnej lub innych rozstrzygnięć w sprawie i przeprowadzania postępowania administracyjnego, poprzedzającego rozstrzygnięcie organu” („obowiązek uiszczenia opłaty za usunięcie i parkowanie pojazdu wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga wydania decyzji administracyjnej ustalającej jej wysokość”).

Ponadto Trybunał Konstytucyjny wskazał na konieczność rozróżnienia tej „uproszczonej procedury” od procedury wynikającej z art. 130a ust. 10h i art. 130a ust. 10j ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wskazał, że ta druga procedura „ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy usunięty z drogi pojazd nie został odebrany z parkingu strzeżonego. Umieszczenie przepisu wskazuje, że nie znajduje on zastosowania w sytuacji, gdy właściciel wyraża wolę odebrania pojazdu. Wówczas warunkiem wydania pojazdu jest uiszczenie opłaty za jego usunięcie i parkowanie (zob. art. 130a ust. 5c i ust. 7 pkt 1 u.p. r.d.)”.

W odniesieniu konkretnie do przepisów art. 130a ust. 5c i art. 130a ust. 7 pkt 7 ustawy Prawo o ruchu drogowym Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyroku (między innymi):

- uznał, że przepisy te „stanowią fragment procedury stosowanej w związku z wykonywaniem przez powiaty zadań o charakterze administracyjnoprawnym, polegających na usuwaniu, w określonych wypadkach, pojazdów z drogi”,
- ocenił, że „opłata ma niewątpliwie charakter należności publicznoprawnej” i ma „związek z wykonywaniem zadania o charakterze publicznym”.
- wskazał, że „opłata uiszczana za usunięcie pojazdu z drogi w wypadkach określonych w art. 130a ust. 1 i 2 u.p. r.d. oraz za parkowanie na wyznaczonym przez starostę parkingu strzeżonym stanowi opłatę publiczną, która wykazuje cechy daniny publicznej”,
- zgodził się ze stanowiskiem Sejmu, że „po pierwsze, opłata za usunięcie pojazdu jest pobierana przez powiat i stanowi jego dochód, z którego pokrywa się koszty zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym (koszty usuwania naruszeń prawa o ruchu drogowym przez kierujących pojazdami). Po drugie, jest świadczeniem pieniężnym za usługę publiczną, polegającą na usunięciu z drogi pojazdu i jego przechowywaniu na parkingu strzeżonym. Po trzecie, źródłem normatywnym opłaty jest ustawa i ma ona charakter powszechny oraz przymusowy. Obowiązek zapłaty spoczywa na wszystkich właścicielach usuniętych pojazdów, zaś jego realizacja nie zależy ani od ich woli, ani od woli starosty. Strony nie mają swobody kształtowania treści stosunku prawnego, w szczególności: wysokości opłaty, jej obniżenia, odstąpienia od niej lub terminu zapłaty. Po czwarte, opłata za usunięcie pojazdu należy do dochodów publicznych (zob. art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, ze zm.). Po piąte, analizowana opłata nie jest podatkiem, ponieważ nie spełnia cech określonych w art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, ze zm.). (...) podatek jest świadczeniem nieodpłatnym, zaś analizowane opłaty są pobierane w zamian za określone świadczenie. "Stanowią zatem swoistą zapłatę za uzyskanie zindywidualizowanego świadczenia oferowanego przez podmiot prawa publicznego. W klasycznej postaci opłaty odznaczają się pełną ekwiwalentnością. Oznacza to, że wartość świadczenia administracyjnego odpowiada wysokości pobranej opłaty, co odróżnia je od

podatków i innych danin publicznych" (wyrok TK z 13 lipca 2011 r., sygn. K 10/09, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 56)"; podsumowując: „Sejm stwierdził, że opłata za usunięcie pojazdu z drogi jest opłatą publiczną, która spełnia cechy daniny publicznej” z którym to poglądem zgodził się Trybunał Konstytucyjny, z tym jednakże zastrzeżeniem, że w ocenie TK „opłata, o której mowa w art. 130a ust. 5c u.p. r.d. jest świadczeniem pieniężnym "za usługę publiczną, polegającą na odholowaniu z drogi pojazdu i jego przechowaniu na parkingu strzeżonym””.

W świetle powyższego można się zgodzić z wnioskującym, że opłata wynikająca z częściowo nieobowiązującego już art. 130a ust. 5c ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz obowiązujących przepisów art. 130a ust. 6 (a także dalszych art. 130a ust. 6a-6d), uiszczana przez właściciela pojazdu za usunięcie pojazdu z drogi w przypadkach określonych w art. 130a ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz za parkowanie pojazdu na parkingu strzeżonym wyznaczonym przez starostę, stanowiąca na podstawie art. 130a ust. 6e powołanej ustawy dochód własny powiatu, pobierana przez przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych (art. 130a ust. 5f) może zostać zaliczona do środków publicznych stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, o których stanowi przepis art. 60 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.). W świetle tego przepisu środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym są dochody budżetu jednostki samorządu terytorialnego: dochody pobierane przez samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw.

Ustawa o finansach publicznych zawiera własne regulacje dotyczące umarzania niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym. Mianowicie przepis art. 64 ustawy o finansach publicznych stanowi w ust. 1, że „należności, o których mowa w art. 60, właściwy organ może:

- 1) z urzędu umarzać w całości - w przypadku gdy zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1-4;
- 2) na wniosek zobowiązanego:
 - a) umarzać w całości - w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym,
 - b) umarzać w części, odraczać terminy spłaty całości albo części należności lub rozkładać na raty płatność całości albo części należności - w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego”.

Umorzenie z urzędu, w całości, może mieć miejsce, jeżeli (art. 56 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o finansach publicznych):

- „1) osoba fizyczna - zmarła, nie pozostawiając żadnego majątku albo pozostawiła majątek niepodlegający egzekucji na podstawie odrębnych przepisów, albo pozostawiła przedmioty codziennego użytku domowego, których łączna wartość nie przekracza kwoty 6000 zł;
- 2) osoba prawna - została wykreślona z właściwego rejestru osób prawnych przy jednoczesnym braku majątku, z którego można by egzekwować należność, a odpowiedzialność z tytułu należności nie przechodzi z mocy prawa na osoby trzecie;
- 3) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tej należności lub postępowanie egzekucyjne okazało się nieskuteczne;
- 4) jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej uległa likwidacji” .

Zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy o finansach publicznych do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.

Dział III ustawy Ordynacja podatkowa (art. 21 – art. 119zfo) zawiera, między innymi, przepisy dotyczące ulg w spłacie zobowiązań podatkowych – rozdział 7a, w tym przepisy art. 67a § 1 pkt 3 i art. 67d § 1, które stanowią, że:

- art. 67a § 1 pkt 3 – „organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może: morzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną”,
- art. 67d § 1 – „organ podatkowy może z urzędu udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3, jeżeli:
 - 1) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne;
 - 2) kwota zaległości podatkowej nie przekracza pięciokrotnej wartości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym;
 - 3) kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona w zakończonym lub umorzonym postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym albo sąd oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości;
 - 4) podatnik zmarł, nie pozostawiając żadnego majątku lub pozostawił ruchomości niepodlegające egzekucji na podstawie odrębnych przepisów albo pozostawił przedmioty codziennego użytku domowego, których łączna wartość nie przekracza kwoty 5000 zł, i jednocześnie brak jest spadkobierców innych niż Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego oraz nie ma możliwości orzeczenia odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej”.

W związku z tym, że przepisy zawarte w art. 64 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o finansach publicznych samodzielnie i kompleksowo regulują przesłanki umorzenia niepodatkowych należności budżetowych, a odesłanie zawarte w art. 67 ust. 1 ustawy o finansach publicznych odnosi się tylko do spraw nieuregulowanych w tej ustawie, to na podstawie art. 67 ust. 1 ustawy o finansach publicznych nie można do niepodatkowych należności budżetowych stosować przesłanek umorzenia wynikających z ustawy Ordynacja podatkowa, w tym wynikających z art. 67d § 1 pkt 4 ustawy Ordynacja podatkowa.

Ponadto mając na uwadze powyższe regulacje ustawy o finansach publicznych i ustawy Ordynacja podatkowa z jednej strony, a z drugiej strony przy przyjęciu założenia, które jako wyjściowe podał wnioskodawca (że mianowicie rozważane zobowiązanie wygasa wskutek samej śmierci zobowiązanego, jako ściśle związane z jego osobą, tak jak np. zobowiązanie z tytułu nałożonego mandatu karnego), należy – w ocenie tut. Izby – przyjąć, że wskazane przez wnioskodawcę przepisy, jako mające stanowić podstawę do umorzenia tego zobowiązania, w sposób oczywisty nie znajdują tutaj zastosowania i *ex definitione* nie nadają się do osiągnięcia skutku, którego wnioskodawca poszukuje. Zarówno bowiem z art. 64 ustawy o finansach publicznych, jak i z niemal równobrzmiącego przepisu art. 67d ustawy Ordynacja podatkowa, w jednoznaczny sposób wynika, że znajdują one zastosowanie wtedy i tylko wtedy, gdy zobowiązanie wskutek śmierci właśnie nie wygasło i przeszło na spadkobiercę (przy czym w przypadku zobowiązania, do którego stosuje się ustawę ordynacja podatkowa, tym spadkobiercą ma być tzw. spadkobierca konieczny w osobie Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego). Innymi słowy, wskazane przez wnioskodawcę przepisy nie mogą znaleźć i nie znajdują zastosowania do należności, która wygasła już wskutek samej śmierci zobowiązanego, jako najściślej związana z jego osobą (również dlatego, że nie można umorzyć czegoś, co już nie istnieje). Dlatego, podsumowując, wskazane przez wnioskodawcę przepisy – i cały czas przy przyjęciu założenia, że rozważana należność, tak jak chce tego wnioskodawca, wygasła wskutek śmierci zobowiązanego – nie mogą stanowić ani podstawy do umorzenia tych należności, ani tym bardziej podstawy do ich wyksięgowania.

Natomiast, już tylko i wyłącznie na marginesie, Izba poddaje w wątpliwość twierdzenie wnioskodawcy, jakoby rozważana należność miała wygasać wraz ze śmiercią zobowiązanego, jako należność ściśle związana z osobą zobowiązanego. Należność ta nie przejawia bowiem żadnej specyficznie silnej więzi z osobą zobowiązanego, a jedynie wykazuje więź ze składnikiem majątku zobowiązanego w postaci prawa własności usuniętego z drogi samochodu, i jak wszystko na to wskazuje wchodzi do długów spadku po zmarłym właścicielu samochodu na podstawie w art. 97 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa w zw. z art. 67 ust. 1 ustawy o finansach publicznych. Przemawia za tym także charakter tej opłaty jako świadczenia pieniężnego „za usługę publiczną, polegającą na odholowaniu z drogi pojazdu i jego przechowaniu na parkingu strzeżonym”. Opłata za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie

na parkingu strzeżonym wynikająca z art. 130a ust. 5, ust. 6, ust. 6e ustawy Prawo o ruchu drogowym ma charakter bardziej zbliżony do opłaty dodatkowej za parkowanie pojazdu na terenie strefy płatnego parkowania bez uiszczenia opłaty za parkowanie, o której stanowi art. 13f ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1693 z późn. zm.), niż do mandatu karnego, na który wskazuje wnioskodawca. A w odniesieniu do opłaty dodatkowej za parkowanie pojazdu na terenie strefy płatnego parkowania bez uiszczenia opłaty za parkowanie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 03.03.2021 r. (III FSK 2385/21) uznał, że „do opłaty dodatkowej za parkowanie pojazdu na terenie strefy płatnego parkowania bez uiszczenia opłaty za parkowanie, o której mowa w art. 13f ust. 1 u.d.p. ma odpowiednie zastosowanie art. 97 § 1 o.p., zgodnie z którym spadkobiercy podatnika, z zastrzeżeniem § 1a, 2 i 2a, przejmują przewidziane w przepisach prawa podatkowego majątkowe prawa i obowiązki spadkodawcy”. Według NSA „odpowiednie zastosowanie art. 97 § 1 o.p. w tym przypadku prowadzi do wniosku, że spadkobiercy zobowiązanego (podmiotu, na którym spoczywa obowiązek świadczenia opłaty dodatkowej za parkowanie pojazdu na terenie strefy płatnego parkowania bez uiszczenia opłaty za parkowanie), z zastrzeżeniem § 1a, 2 i 2a, przejmują przewidziane w przepisach prawa administracyjnego (ustawy o drogach publicznych) majątkowe prawa i obowiązki spadkodawcy. Obowiązek świadczenia opłaty dodatkowej za parkowanie pojazdu na terenie strefy płatnego parkowania bez uiszczenia opłaty za parkowanie stanowi obowiązek spadkodawcy o charakterze majątkowym”.

Dodatkowo w powołanym orzeczeniu NSA odniósł do sprawy uprzedniego umorzenia postępowania egzekucyjnego i ocenił, że umorzenie postępowania egzekucyjnego było nieuzasadnione, ponieważ zastosowanie powinna znaleźć regulacja, zgodnie z którą postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu w całości lub w części w razie śmierci zobowiązanego, jeżeli obowiązek nie jest ściśle związany ze zobowiązanym.

Stanowisko prezentowane przez Izbę nie stanowi wiążącej interpretacji prawa, a jedynie pogląd Izby w zakresie objętym pytaniem.

Prezes Regionalnej Izby
Obrachunkowej w Poznaniu

/-/ Grażyna Wróblewska